

СУЧАСНЕ ДРЕСИРУВАННЯ

Шевченко О.А., 1-й курс факультету біотехнологій

Науковий керівник: **Шевченко О.Б.**, доцент ДБТУ

Державний біотехнологічний університет, м. Харків

Актуальність дослідження. Процес дресування собаки починається з приведення її в звичайні умови та посилення впливу навколишнього середовища та вимоги для досягнення більш точного виконання команди. Дресування є наступним процесом, який починається з освоєння простих вправ і завершується рішенням складних завдань.

Перший етап дресування забезпечує тривалі прогулянки та ігри, спрямовані на встановлення контакту між дресувальником і собакою, а також на закріплення собаки за дресувальником.

Після цього вводяться загальні прийоми дресування. Проходження цього етапу включає розвиток у собаки інтересу до піднятих предметів, які намагаються в подальшому використати ці можливості для виконання складних спеціальних команд. Відпрацювання елементарних прийомів є основою для поетапного введення більшої кількості складних прийомів. Збереження послідовності введення прийомів та паралельне відпрацювання кількох команд прискорюють процес обробки та роблять його різноманітним [1–5].

Службове собаківництво є сферою, що постійно розвивається, зосереджуючись на вдосконаленні та розведенні собак службових порід. Ця галузь сприяє не тільки фізичному та духовному розвитку собаки, але й військово-патріотичному вихованню багатьох людей, особливо молоді.

Мета дослідження передбачає вироблення певних навичок у собаки через загальне дресування, зокрема розвитку загального слуху і дисципліни. Ці навички є масою для контролю поведінки собаки під час подальшого спеціалізованого дресування та її використання на службі.

Результати досліджень. У кінологічному центрі проводиться розведення, утримання та виховання різних порід собак, зокрема німецької вівчарки, золотистого ретривера, лабрадора-ретривера, ротвейлера, добермана та англійського кокер-спанієля. Основною породою є німецька вівчарка, яка є найпоширенішою породою службових собак у світі. Вона є універсальною і використовує як у господарстві, так і в армії. Німецька вівчарка володіє розумом, силою, вірністю, бджіллистістю, відвагою, підкоряється лише одному власнику, та виконує різноманітні завдання сторожової, караульної та розшукової служби.

Під час навчання формуються навички, які дисциплінують собаку і дозволяють керувати її поведінкою в різних ситуаціях, в тому числі і під час виконання службових завдань. Для досягнення цих навичок важливе встановлення довірчого спілкування між дресирувальником і собакою. Наприклад, при команді «Сидіти!» виробляється навик стати у стійку за командою і жестом, а навчання команди «Лежати!» спрямоване на вміння собаки лягти і залишитися в цій позиції. Команда «До мене!» спонукає собаку наблизитися до дресирувальника, приймаючи «Бар'єр!» і «Уперед!» вчать собаку подолати перешкоди на команду.

У відпрацюванні цих прийомів необхідно використовувати команди, жорсткі сигнали та фізичні підказки для досягнення бажаної реакції від собаки. Навчання традиційно починають з раннього віку собаки і розвивають навички у складних ситуаціях.

Команда «Сидіти!». Мета прийому – виробити у собаки стійкий навик безвідмовно сідати по команді і жесту. Умовні подразники даного прийому – команда «сидіти» і жест – викидання правої руки уперед вище рівня плеча. Безумовні подразники – легкий ривок повідця вгору-назад і натиск на круп. До прийому «сидіти» варто приступати не раніш, ніж на 5–6-й день занять, паралельно з прийомами «ходіння поруч», «підзив».

Команда «Лежати!». Мета прийому – виробити в собаки стійкий навик лягати по сигналу дресирувальника і залишатися в такому положенні і

під час відсутності дресувальника до сигналу, що дозволяє їй устати. Умовні подразники при відпрацюванні прийому: команда «лежати» і жест – різке опускання правої руки, витягнутої вперед на рівні плеча. Безумовні подразники – натиск на холку собаки, «відвід вперед передніх кінцівок», «ривок повідця». Прийом «укладка» варто почати на 3–4-й день після введення прийому «посадка» і відпрацювати його паралельно з усіма прийомами загального дресування.

Команда «До мене!». Мета прийому – виробити в собаки стійкий навик безвідмовного підходу до дресувальника по команді і жестові з будь-якої відстані і положення. Умовні подразники прийому – команда «до мене» і жест – різке опускання на стегно піднятої убік лівої руки. Безумовні подразники – ласощі і підтягування собаки до себе. Як заохочення застосовують команду «добре», ласощі, погладження собаки і гру з нею. Прийом «підхід» варто проводити одночасно з відпрацюванням навичок «ходіння поруч» і «вільний стан», опрацювання цього навичку варто починати з 4–5-місячного віку.

Команда «Бар'єр!» і «Уперед!». Мета прийому – виробити в собаки навик безвідмовного руху по перешкоді і її подолання по команді і по жесту дресувальника. Як умовні подразники застосовують команду «вперед» і жест дресувальника – викидання правої руки убік перешкоди. Даний навик починають відпрацювати після вироблення в собаки навичку підходу до дресувальника, посадки і підношення предметів.

Висновки. Підсумовуючи, правильний аналіз поведінки собаки взагалі і в процесі відпрацювання кожного навичку окремо, з врахуванням виявлених індивідуальних особливостей німецької вівчарки, є важливою складовою ефективного процесу дресування. Враховуючи, що кожна собака може проявляти мати реакцію на навчання, цей підхід дозволяє адаптувати методи та підходи до потреб і здібностей конкретної тварини.

Відпрацювання навичок з урахуванням індивідуальних особливостей сприяє кращому засвоєнню матеріалу собакою, створює мотивацію для

навчання і додатково розкриває її потенціал на повну ширину. Такий індивідуальний підхід допоможе створити позитивне спілкування між дресирувальником і собакою, зміцнює довір'я і забезпечує взаєморозуміння.

Отже, здатність аналізувати поведінку собаки в контексті загальних принципів дресирування та врахування її особистих особливостей є необхідними умовами успішної підготовки та навчання, забезпечуючи досягнення позитивних результатів і гармонійної взаємодії між людиною та собакою.

Список літератури

1. Джимов М. Немецкая овчарка. – К.: Стакер, 2006. – 368 с.

ГЕНЕТИКА ТА РОЗВЕДЕННЯ СОБАК

Салащенко Р.В., 1-й курс факультету біотехнологій

Науковий керівник: **Шевченко О.Б.**, доцент ДБТУ

Державний біотехнологічний університет, м. Харків

Актуальність проблеми полягає в тому, що забарвлення та візуальні характеристики є найбільшими компонентами зовнішнього вигляду собаки, які відображають породні ознаки та її родовід. Деякі забарвлення можуть бути пов'язані з небажаними особливостями конституції собаки, і тому розведення тварин з такими забарвленнями має дотримуватися спеціальних правил.

Загалом, забарвлення є характеристикою, яка досить обмеженою кількістю факторів. Багато з її елементів може бути успадковано досить простим способом. Щоб з'ясувати, які саме фактори впливають на забарвлення, слід відчутти структуру волосся собаки. Воно складається з трьох шарів: серцевини, коркового шару та насіння. Волосяний покрив різної собаки має типи волосся, і він є неоднорідним за своєю природою.